

Üryan

– Necatin · 13 Ağustos 2019

Çırlıçiplaktı.

Başında ağır söz konusuydu. İç güdüsü ile sıkıştığı yerden kendini çıkardı. Bitkinlikten ayakları titriyordu. Aldığı şiddetli sarsılma sonrası bağırsakları boşalmış olacak ki altı sıırıslıklamdı. Anlamaya çalışıyordu. Nasıl böyle bir şey yapmış olabilirdi ki. Sanki uyandığı andan önceki hayatına dair hiçbir iz yoktu. Bir tek kim olduğundan ve ıssız bir yerde yaptığı kazadan haberdardı. Üşüyordu. Hayatta kalması gerektiğini fark ederek yarısı içine kadar göçmüş arabasına yöneldi. Titreyen elleriyle arka kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapı sıkışmıştı. Parmakları çatlamıştı. Çaresiz gibiydi. Kapıyı sallıyordu. İleri geri... Kapı on yedi saniye sonra açılmıştı. Ama o on yedi saniye sanki asırlar gibiydi. Çatlak parmakları ile arabanın kırık olan camından aldı ve koltuğu ortasından kesmeye başladı. Ama koltuk yerine elini kesiyordu ve bunu anca gözünün karartısı yavaş yavaş geçince, renk pigmentlerini yine ayırt etmeye başlayınca anlamıştı. Hissetmiyordu. Donuyordu. Başka bir cam parçasıyla, daha sivri bir parça ile tekrar denedi. Ufak bir delik açmayı başarmıştı. İlk önce çatlak parmakları ile sonra da kanayan elleri ile deliği vücudunun içine girebileceği kadar açmıştı. Hemen ana koynuna girer gibi koltuğun içine yumuldu. İçindeki süngerlerle ısını arttırmayı planlıyordu. Halletmiş gibi görünüyordu. Ama hala üşüyordu. Ve kan kaybediyordu. O ana kadar kendini kurtarmak için düşünmüştü, aklını yormuştu. Şimdi ise bunun nedenini sorguluyordu. Neden kaza yapmıştı ? Neden çaresizdi ? Neden hiç ses yoktu? Anlamsızca bir anlık reaksiyon ile kendini koltuktan dışarı fırlattı ve neye çarptığını görmek için araçtan çıkış yaptı. Arabayı iki buçuk kez tavaf etti ama neye çarptığını hala görememişti. Anlam veremiyordu. Neydi bu şimdi ? Bu soru üzerinde dışarıda düşünemedi. Kesik ayakları ile direkt ana koynuna girdi. İki büklüm neye çarptığını düşünüyordu. Ama vücudu gibi düşünceleri de çırlıçiplaktı. Her bir düşüncesi hava da yankılanıyordu. Her düşündüğü yüksek seslerle yıldızların sarayında yankılanıyordu. O an vücudunun acısını unuttu. Her türlü acıdan, dertten kendini soyutlamış gibi terliyordu. Kaza sonrasında endişe hormonu salgılıyordu. Ama şimdi çok farklı bir şey salgılıyordu. Korku. Neden korkuyordu ama ? Neden yerinde sekiyordu ? Neden boncuk boncuk terliyordu ? Bir anda zıplayarak kalktı yatağından. Hala daha deminki her neyse onun etkisinde olacak ki kendi düşüncelerinin, sırlarının hepsini bağıra bağıra söylüyordu. Durduramıyordu kendini. Her şeyi söylüyordu. Yaptığı kurnazlıkları, karısını nasıl aldattığını, hangi suçları işlediğini, kimleri dolandırdığını... Kısaca sağlıklı bir insanın hesap gününe kadar saklayacağı sırların hepsini bağıra bağıra söylüyordu. Kafasını sağına çevirdiğinde ona şaşkın ve göz yaşları ile dolu gözlerle bakan eşini görünce soluklandı. Nefesini toplamaya çalışıyordu. Sadece bakıyorlardı. Hemen savunma durumuna geçmek için "Kabustu hayatım hiçbiri gerçek değil."dedi. Ve hemen iki saniye sonra "Hayır, hepsi gerçektir"dedi. Evet kabustaki gibi üstü çırlıçiplak değildi. Ama düşünceleri tamamen örtüsüz ve çırlıçiplaktı. Artık o bir üryandı...

N.C.E